

Arrest

nr. 154 768 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2011 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Omdat verzoekers binnen de 15 dagen geen gevolg hadden gegeven aan de uitnodiging, werden zij geacht afstand te hebben gedaan van hun asielaanvraag.

Op 8 februari 2012 dient tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient tweede verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 85 754 van 9 augustus 2012 het beroep verwerpt.

Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen de beslissing van eerste verzoeker dient eerste verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 120 412 van 12 maart 2014 het beroep verwerpt.

Op 29 november 2011 en op 24 oktober 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2011 en 24.10.2012 werden ingediend door:

*G., M. (R.R.: ...)
geboren te Hrazdan op (...)1986
+ echtgenote
G., L. (R.R.: ...)
geboren te Hrazdan op (...)1988
+ minderjarige kinderen
G., M., geboren op 01.12.2008
G., M. geboren op 24.07.2012*

*adres: (...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen zich zouden hebben geïntegreerd, een sociaal netwerk zouden hebben uitgebouwd, de Nederlandse taal onder de knie zouden willen krijgen en de man daarvoor al Nederlandse taallessen heeft gevolgd, werkbereid zouden zijn en de man zelfs gewerkt heeft met een arbeidscontract van onbepaalde duur (zie arbeidskaarten C, arbeidscontract man en loonfiches man),

verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft gezien er familieleden van betrokkenen, namelijk de ouders en broer van de heer G., legaal in België verblijven, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen vroegen op 01.12.2011 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 03.12.2012 afgesloten met een beslissing 'afstand van de asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien ze geen gevolg gaven aan de oproep om zich aan te bieden voor gehoor. Betrokkenen verkregen op 03.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. De heer G. betekende dit bevel op 14.12.2012, doch verkoos geen gevolg daaraan te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat de heer G. een arbeidscontract voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 03.12.2012 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 1 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen halen aan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, gelet op de slechte situatie in hun thuisland Armenië en zij daardoor hun aanvraag niet in hun herkomstland kunnen indienen. Ze verwijzen hiervoor naar verschillende artikels op websites betreffende de wijdverspreide corruptie en hoge werkloosheidscijfers en armoede in Armenië. Deze elementen kunnen evenwel geen buitengewone omstandigheid vormen daar deze artikels gaan over een algemene toestand in Armenië, deze situatie aldus geldt voor alle Armeense onderdanen en betrokkenen geen bewijzen voorleggen die op hen persoonlijk van toepassing zijn.

Betrokkenen dienen zich te wenden tot de Belgische Ambassade te Moskou om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen worden echter niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar. Na contact opgenomen te hebben met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen indienen.

Dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn, gezien de tewerkstelling van de heer G.n, dient te worden opgemerkt dat betrokkene door het afsluiten van de asielprocedure niet meer mag werken. Ook wat betreft de onmogelijkheid tot terugkeer gezien de scholing van hun oudste kind, dient opgemerkt te worden dat hun kind momenteel zelfs nog niet de schoolplichtige leeftijd heeft. Kinderen jonger dan 6 jaar zijn niet schoolplichtig in België (arrest van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in de materiële onmogelijkheid zijn om terug te keren, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Op 30 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 13 juni 2013. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van VK, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G., M. geboren te Hrazdan op (...)1986, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten met een beslissing 'afstand van de asielaanvraag' genomen op 03.12.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken.”*

en

“In uitvoering van de beslissing van VK, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

*G., L. geboren te Hrazdan op (...)1988, nationaliteit Armenië
en twee minderjarige kinderen*

G., M., geboren op 01.12.2008, nationaliteit Armenië

G., M., geboren op 24.07.2012, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: de asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten met een beslissing 'afstand van de asielaanvraag' genomen op 03.12.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Gelet de ontstentenis van een handgeschreven ondertekening van de thans bestreden beslissingen dd. 30.05.2013 (stuk 1, 2 en 3) door een persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissingen, zijn de bestreden beslissingen in elk geval nietig aangezien de bestreden beslissingen een substantieel vormgebrek vertonen.

Willen de bestreden beslissingen rechtsgeldig genomen zijn, dan moet de identificatie van de auteur ervan mogelijk zijn. De handtekening van de auteur heeft deze noodzakelijke identificatiefunctie (Cass. 12 september 1990, Arr.Cass. 1990-91, 40).

Aangezien de bestreden beslissingen niet toelaten na te gaan wie de werkelijk auteur van deze beslissingen is, gelet het ontbreken van enige handtekening van een gemachtigd ambtenaar vertonen de thans bestreden beslissingen een substantiële vormgebrek en dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd (zie nuttig R.v.St. nr. 193.106 van 8 mei 2009 - stuk 4).”

2.2 De Raad merkt op dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er stelt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en wanneer dus helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat ze genomen werden door attaché K. V. Als attaché, functie die niet in vraag wordt gesteld, is K. V. bevoegd om de bestreden beslissing te nemen, wat niet wordt betwist.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekers naar voren brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Verzoekers laten voorts na aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen deze beginselen van behoorlijk bestuur schenden te omschrijven. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

III.2.1. VERZOEKERS verblijven minstens sedert eind 2011 in het Rijk en hebben na eerdere asielaanvragen op 29.11.2011 en 24.10.2012 een verzoek tot verblijfsmachtiging in toepassing art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 ingediend bij verweerster strekkende regularisatie met het oog op een verblijf in het Rijk samen met hun twee minderjarige kinderen, en in de nabijheid te Oostende van hun broer en ouders, gemachtigd tot verblijf.

Volgens verweerster zouden de door VERZOEKERS aangehaalde elementen in hun aanvraag tot verblijf in het Rijk geen ‘buitengewone omstandigheden’ in hun hoofde uitmaken en zij thans langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 Vr.W. 15.12.1980 toegelaten termijn zodat hen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, thans de bestreden beslissingen.

Tevens stelt verweerster dat de bestreden beslissingen niet in strijd zijn met de waarborgen van het EVRM ter vrijwaring van de rechten van VERZOEKERS op hun privé- en gezinsleven, gelet de in de verzoekschriften aangehaalde familiale banden in het Rijk.

III.2.2. Het artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt echter geen inhoudelijke elementen of criteria die de invulling van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ duiden, verhelderen noch af te bakenen.

Derhalve komt het verweerster toe in alle redelijkheid aan te geven waarom de elementen die door VERZOEKERS als buitengewone omstandigheden in hun hoofde worden weerhouden in hun verzoeken tot machtiging tot verblijf volgens haar niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard, hierbij rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Verweerster geeft in haar motivatie geen blijk werkelijk rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden waarin en redenen waarom VERZOEKERS in het Rijk verblijven, met name de wijd verbreide corruptie in ARMENIE en de hoge graad van werkloosheid en armoede en het feit dat VERZOEKERS in het Rijk zijn geïntegreerd en er de zorg opnemen voor hun dochter en zoontje van resp. 4 en een half jaar bijna 1 jaar oud.

De integratie van VERZOEKERS in de nabijheid van hun kernfamilie en hun werkwillegheid wordt afgedaan als zijnde niet ter zake doende wat in strijd is met de ratio legis en draagwijdte van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980.

Het oudste kind loopt daarenboven reeds school zodat het kind de Nederlandse taal aanleert op een schoolse wijze en niet de Armeense.

Betrekkelijk de schoolloopbaan van kinderen heeft de Raad van State in haar arrest van 20.06.2000 nochtans beslist dat een onderbreking (of belemmering van) de schoolloopbaan als een buitengewone omstandigheid kan aanzien worden (R.v.St. (CE) nr. 88.076, RDE, 2000, nr. 109, 282-286).

De bestreden beslissing is arbitrair, formalistisch, niet concreet gemotiveerd en aldus onredelijk.

Ook om deze redenen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.4 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

De eerste bestreden beslissing vermeldt duidelijk de motieven waarom de aanvraag onontvankelijk werd bevonden, namelijk: dat zij niet langer beroep kunnen doen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, de elementen met betrekking tot de integratie behoren tot het onderzoek ten gronde, dat niet wordt aangetoond dat hun oudste kind geen scholing kan verkrijgen in het land van herkomst en bovendien nog niet schoolplichtig is, de tijdelijke terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, de duur van de asielprocedure was niet onredelijk lang, de tewerkstelling van eerste verzoeker werd enkel toegestaan in het kader van de lopende asielprocedure, zij verkozen geen gevolg te geven aan de respectievelijke bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, de rapporten en teksten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen leveren geen bewijzen die op hen persoonlijk van toepassing zijn, betrokkenen zich kunnen wenden tot de Belgische ambassade te Moskou en daarvoor beroep doen op een koerierdienst en dat betrokkenen beroep kunnen doen op IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

In tegenstelling tot verzoekers' betoog blijkt aldus uit de motivering in de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van verzoekers.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit

rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van het oudste kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Met betrekking tot de elementen die de verzoekers hebben opgeworpen en die betrekking hebben op de situatie in Armenië, weerleggen verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing niet op concrete wijze, namelijk: *“Betrokkenen halen aan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, gelet op de slechte situatie in hun thuisland Armenië en zij daardoor hun aanvraag niet in hun herkomstland kunnen indienen. Ze verwijzen hiervoor naar verschillende artikels op websites betreffende de wijdverspreide corruptie en hoge werkloosheidscijfers en armoede in Armenië. Deze elementen kunnen evenwel geen buitengewone omstandigheid vormen daar deze artikels gaan over een algemene toestand in Armenië, deze situatie aldus geldt voor alle Armeense onderdanen en betrokkenen geen bewijzen voorleggen die op hen persoonlijk van toepassing zijn.”* Op geen enkele concrete wijze maken de verzoekers aannemelijk dat zij wel degelijk persoonlijke bewijzen hebben geleverd. Zij betwisten niet dat zij zich in hun aanvraag beperkt hebben tot een algemene verwijzing naar de situatie in het herkomstland. Inderdaad blijkt uit nazicht van de regularisatieaanvraag dat verzoekers zich beperkt hebben tot een verwijzing naar algemene rapporten maar dat zij nalaten concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat deze verwijzing op hen van toepassing is.

Gezien de duidelijke en expliciete motieven van de bestreden beslissing, en het feit dat de verzoekers met hun hiervoor weergegeven betoog niet aannemelijk maken dat de eerste bestreden beslissing de door hun opgeworpen beginselen en bepalingen schendt, is het enig middel niet gegrond.

De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekers tonen niet aan met welke, aan verweerder kenbaar gemaakte elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekers, door de bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde buitengewone omstandigheden te herhalen, op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar de bespreking hierboven, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN